

КОГАТО МЕЧКАТА СЕ ОКЖПА

Това се случи тъкмо тогава. Старата мечка излѣзе изъ легловището си, кждето прекара цѣла зима въ сънъ, упжти се къмъ голѣмия изворъ, потопаи се въ ледената вода и затри чевръсто съ лапи руното си. Изворътъ побѣлѣ отъ пѣна. Пѣната се стече надолу, излѣзе по бързеитъ, запѣни водопадитъ. Цѣлиятъ потокъ запѣ шумно съ водитъ си:

— Нѣма ледъ, нѣма ледъ! Мечката се окжпа вече!

Старата мечка чу пѣсенята на потока, изправи се на заднитъ си лапи, изигра си мечешкото хоро и пое гората.

Въ сщия този потокъ, кждето мечката се окжпа, само че надолу по течението му, прекара цѣла зима единъ гмурецъ. Надали можеше да се намѣри по рѣкитъ по-изкусенъ риболовецъ отъ него. Гмурецътъ знаеше всичкитъ подмоли, всичкитъ камъчета, всичкитъ зимовища на рибата и бѣше едъръ, охраненъ, ситъ. Разбира се, че гмурецътъ бѣше първи, който чу пѣсенята на потока. Той бѣше и първиятъ, който видѣ пѣната отъ изпраното руно на мечката. И радостта му бѣше толкова голѣма, че снова нагоре-надолу по течението отъ сутринята до обѣдъ, като се гмуркаше въ пѣнливата вода и като не желаше да хване нито една мрѣна, нито една пѣстърва.

— Гургуръ... гургуръ...— съобщаваше радостната вѣст навсѣкжде гмураца — нѣма ледъ, нѣма ледъ! Мечката се окжпа вече!

Умори се да хвърка гмурецътъ, па и огладнѣ. И кацна върху голѣмия камъкъ срѣдъ водата на Сини виръ и започна лова си. Налови риба, наяде се до пресита. Започна внимателно и грижливо да чисти перата на крилата си. Цѣлъ се вдаде въ тази работа. Не забеляза дори, какъ застана на брѣга една лисица, която пи вода, облиза се и замина. Не забеляза и друго едно нѣщо: че откъмъ Балкана слиза гжста мъгла. Чакъ когато нѣщо тревожно записка въ въздуха, той дигна глава и се много зачуди, че не вижда нищо напреде се. Мъглата го бѣше налпала. А не спокойния писъкъ се разнасяше съвсемъ близо до него и той чуваше силния плѣсъкъ на много крила. Изъ мъглата пжтуваше къмъ северъ ято диви патици. Патицитъ прелитаха Балкана и гонѣха да стигнатъ голѣмата, многорибна рѣка Дунавъ. Гмурецътъ се опомни и тутакси съобрази: щомъ се окжпа мечката, дивитъ патици отлитатъ обратно къмъ старата си родина. Тѣхниятъ въздушенъ пжтъ съвпаднаше точно съ пжтя на потока. Защото потокътъ изливаше водитъ си въ водитъ на тихия Искъръ, а тихиятъ Искъръ бѣше единъ отъ най-прилежнитъ водоноски на Дунава.

Гмурецътъ мразѣше мъглата. Тя му прѣчеше и на лова, и на настроението. И той реши, догдето се дигне мъглата, да похвърка малко съ дивитъ патици надолу. По тѣхния остъръ, припрѣнъ писъкъ, той винаги можеше да следи летежа имъ. Хвъркна ниско надъ водата, изпре-